

Mars 1981.

Minner om ho Jensine Iselvmo

-av Odd Bjørklund-

En av de første rydningsmenn i Kirkesdalen var Nils Pedersen fra Stai i Storelvdalen. I 1831 rydda han gården han kallte for Kirkeslia. Men han han skjøt en bjørn der like ved gården, derfor forandret harn gårdsnavnet til Bjørnstad. Nils og kona hans Kari hadde mange barn, en av sønnene het Nils, han var født i 1835. Han fikk kjøpe gården Iselvmo av sin far i 1858 og flyttet dit.

Men han måtte finne seg en livsleidsagerske skulle han sette bo, og det var ikke så enkelt der oppe i ødemarken. Han Nils ville har en «troende» kone, så gjennom bekjente skrev han et brev til Randi Jensdr. Ålmen i Opdal, født i 1829, «at ho skulle få fri reise frem og tilbake hvis ho ikke ville ha ham når de ble kjendt.» Randi slo fluksens til. Seks uker etter ho kom til Målselven var de gift, det var i 1861.

I 1871 kjøpte Nils den store eiendommen Kirkesnes, her drev de opp denne gården til en av de største i dalen, den var på 350 mål. Det var drift og storbruk, de var strevsomme arbeidsfolk. I slått-onna gikk 12 karer i skårgang og like mange rakkskuller. Det skulle mye for til, for der stod 30 kuer og flere hester og smådyr på båsen. Om sommeren så de på setra i Iselvdalen, ysta ost og kinna smør.

De eide flere gårder der omkring. De var velstående. Nils Kirkesnes var med i herredstyret, skolestyret, fattigstyret og hadde oppsynet med statens skoger m.m. Til Kirkesnes kom alle som talte Guds ord i bygda, prester og emisærer, det var ofte møter i de store stuene og det var høytid når noen kom. Det ble et fruktbart ekteskap. 1 gutt og 7 jenter kom til verden. De fikk god opplæring, han ville at barna skulle lære mye, derfor holdt han huslærer i flere år hjemme på Kirkesnes.

Hele familien var glad i musikk og sang, de hadde orgel, og jentene sang og spilte gitar.

Sagnet sier at Jensine var vakker, aprakt og evnerik. Helt fra ho var lita hadde hun et særskilt lag til å lede, å få sett de andre i arbeide uten at noen mente hun var hersker, hun inspirerte mer enn ho kommanderte. Alle i hjemmet lyttet til henne, til og med den strenge faren og likeså den viljefaste moren.

Jensine ville til Danmark og gå på meieriskolen, faren ville gjerne koste henne turen dit, men det var på en betingelse: «At ho måtte love å holde seg borte fra en av guttene oppe i bygda». «Ja, det kunne da faren være helt trygg på, mente hun». I 1888 reiste hun til Danmark og var der et års tid. Hun var enda ikke blitt noen kristen, hun var livsglad og såg helst den lyse side av livet, og trodde at kristendommen gjordt livet tungt og mørkt.

Men livet skulle snart lære henne noe annet. Ludvig

Randi Iselvmo.

Vidunderbjørken paa Kirkesnesjordet.

Hope den store legpredikanten og forkynner var født den 17/1 1871. Det var 4 jenter og 7 gutter i søskenflokket. Foreldrene var: Mons Ivarsen f.1840 og Karen Andrea Frøyset f.1844. Ludvig Hope fikk gå på emisærskolen i Bergen, så etter sin utdanning ble han fort landskjent, han vandt folk overalt på sine møter rundt omkring i landet.

Han kom også til Målselv hvor han kom til å oppleve hendelser, som mer enn noe annet modnet ham til den store forkynneren. Gjennom stor glede og enda større lidelser skulle han lære seg selv og Gud mere å kjenne. Han var da kommet til Bardu hvor han ble kjent med klokker Jon Strømsmo. Der fikk han høre om Kirkesnes og ville gjerne dit på sin reise. På strømsmo fikk han se et bilde av Jensine Iselvmo, fra den stund ble han begeistret for denne pene jenta. Men det nyttet vel ikke å tenke slik, han som bare var en fattig legpredikant. En lørdag i slutten av aug. 1894 var ungdommene på Kirkesnes bedt til Fossmo. Det var meningen de skulle til kirken på søndagen, men det var kommet bud om at en ung mann var kommet som hete Ludvig Hope som skulle ha møte søndagskvelden på gården Åsen. Det ble da slik at ungdommene gikk til Åsen og hørte Hope for første gang. Etter møtet ble han med til Fossmo.

Jensine var meget vakker, begavet og den ledende i samtaler. Hun hjalp da Hope til å legge opp hans reiserute oppover dalen så mandag fulgt han med til Kirkesnes. Der oppe holdt han flere møter, det var samla mye folk og de likte å høre på denne store forkynneren, han tok mange til seg, først og fremst ungdommen. Jensine hadde sagt:

«Å! at kristendommen var slik, og eg som ikkje visste det før». De ble meget forelsket i hverandre, de kunne ikke glemme hverandre.

Men han måtte ut på sin reiserute, men på Kirkesnes bad de Hope å komme igjen til julen, som han gjorde, det var i 1894. Det blev en glad jul på Kirkesnes dette året Ludvig Hope og Jensine ble forlovet, det var preken, song og musikk hele dagen lang. Ingen var mer glad enn Jensine hun hadde vunnet sin Ludvig, og funnet sin Kristus. Men Hope måtte ut å predike igjen, så denne gang skulle de gå over «Fonna» til Bardu, Jensine og Jon Rydningen skulle følge han til Strømsmo. Etter denne turen ble det nok for strabasiøst for Jensine med lite trening. Utpå vinteren hadde hun begynt å bli noe syk, de hentet doktoren og det var en mavebetennelse hun hadde fått, medisiner hjalp lite, så det gikk bare nedetter med henne. Det var blitt sommer og mye syk som hun var, kunne hun ikke være med i slått, men hun kunne være på setra og passe ostegryta, det var lettere.

Hope hadde nu vært i militærtjeneste om sommeren og var kommet til Harstad, der hadde han en underlig drøm, han visste nu ikke at ho Jensine var så syk, men han drømte at ho lå syk på setra. Han kom nu oppover dalen igjen og til Iselvmo, nu fikk de anledning til å snakke sammen. Hun fortalte om sykdommen sin og trodde hun aldri kunne bli frisk, hun ville bare bli en hindring for han i den store gjerning - hun mente ventet han. Men Hope ville ikke høre på dette, han ville gifte seg med Jensine, ellers var ikke livet verd å leve. Men det gikk bare nedover med Jensine, hun ble så syk på setra at de måtte

Nils Iselvmo (Kirkesnes).

bære henne på bære ned til Brunnes, derfor kunne de kjøre med hest og vogn hjem til Kirkesnes. Hun sa: «Det er en kamp på liv og død.» Men snart stilna denne striden mer og mer, og ho fant fred i Guds vilje. Da Hope kom og satt ved sengen hennes spurte han om hun kjente han nu? «Å! Ludvig je kjenner det så vel, svarte ho». Ho kunne nu bare hviske, men tok opp at det ho hadde sagt før. «Å! at det var slik å være en kristen, og je som ikke visste det før.» Til Hope hadde ho sagt: «Nu må du ut at å forkynne om det om Guds rike, og du vil møte mange unge som tenker slik som jeg gjorde. Si dem fra meg at det er godt å være en kristen.» Den siste dagen hun levde sa hun med klar stemme: «Jesus har gjort alt». Ho døde på fødselsdagen sin den 14 desbr. 1895 bare 27 år gammel. Det gikk hardt inn på Hope, han stengte seg inne og greide ikke noe mat. Han hadde håpet han skulle friskne til igjen, han ble stående lenge på gravkanten, han ville selv dø. Han skrev:

«Jeg lenges til himmelen hvor alt er så godt, for frelst hom min Jesus å være. Der har jeg min hjemstavn, mitt bergfaste slott, til himmelen, til himmelen jeg lenges.» Han ville slutte med Guds kall, han trodde at Gud hadde «vraka» han, han ville hjem igjen å gjemme seg bort. Men Hope kom senere igjen til Målselvdalen og hver gang var han på Jensines grav. Han glemte aldri den fagre Målselvdalen og folket der. Og bygdefolket har heller ikke glemt ham. Året etter skriver han et brev til Kirkesnes. (her gjengives noe av det fortvilte) av brevet. (datert mai 1896)

Så sitter jeg her alene - akk! alene. I dette øyeblikk ser jeg

med selv så intetsigende, så alene som et sandkorn i det dype hav, som en stjerne bakom alle de andre, en som ikke når menneskeheten med sitt lys, endog ikke i det sorteste mørke. Men jeg sitter her, og mine tanker går tilbake til forbigagne tider til dem som ligger mellom Fossmo og Iselvdalen. Akk min Gud! Hjertet er så mykt som voks, mint tårer henger i øynene som dråper i gran-kvisten. Hvor rart det er idag. Du min dyrebare Jensine, du umistelige, du aldri forglemte. Jeg ser i dag våre korte sammentreff, de fleste var i bønnens stille time. Ja, jeg husker hvert ord, hvert smil, hver tåre og glemmer det aldri mer. Du velsignede gave fra Gud. Jeg ser hvordan du hever din stemme i fredens land til ære for han som kjøpte det til Gud med mitt blod. Å ja, men jeg får snart lov til å komme etter. Velsignede minne, nei men jeg ønsker mig dit hvor du er. Velsignede minner! De var dyrt kjøpte, men er idag kostbarere for meg enn all verdens gull. Ingen tåre har vært så bitter, og ingen glede så skjønt. Intet minne så fullt av savn, men heller intet så fullt av glede.

Det kom til å gå mange år før han kom seg over denne sorgen det ble vanskelig å glemme sin Jensine, men livet måtte jo gå videre selv om han var tenkt å gi opp. Men han var det store mennesket og en ettertraktet predikant, han fikk god hjelp for å komme seg over sin store sorg, hav måtte bare videre ut å reise og forkynne ordet. I 1897 kommer han til Framnes ungdomsskole i Hardanger, der ble han kjent med Ragnhild Øistesø, født den 27/12 1871. Hennes foreldre var Brigte og Martha Øistesø. Så først i året 1900 kommer de til Oslo og blev vige i Trefoldighetskirken den 7/3. I ekteskapet fikk de tre barn: Sverre, Astrid og Martha. Ragnhild Hope var sykkelig i flere år og måtte dø fra mann og barn bare 53 år, det var om høsten i 1924. Hope nu tidlig blitt enkemann, så noen år senere møter han Julie Moe oppe i Molde, hun var f. 1/4 1872 hun var datter av Samuel Pettersen fra Sverige og Anne Larsdr. fra Vold i Rennebu. Julie er tante til Karen Vang som ble gift med Birger B. Lund fra Målselven, hans mor Sigrid Anne som var søster til Jensine Iselvmo. Så det merkelige var at Ludvig Hope igjen ble infiltrert i Iselvmoslekten. Da han fikk høre om dette ekteskapet sa han: «Nei, dette var rart».

Ludvig og Julie blev gift oppe i Molde i 1927, de kom året etter til Oslo og bodde i Løvenskioldsgt. 16. Hope var den store forkynneren, han reiste land og strand rundt og til andre verdensdeler i sin tid. Han gav også ut flere bøker og lever videre i folket. Men han plagdes mye de senere år av hjertesvikt, han døde den 1/11 1954 83 år gammel.